

[Steen Folke]

fald, det var en passende stor skandale, som netop hænger sammen med disse statslån og den måde, de administreres på.

VS vil fremsætte en række forskellige forslag til ændring af u-landshjælpen også på dette område, nemlig en fjernelse af de bestemmelser i loven og dens administration, som primært sigter på at støtte dansk erhvervsliv, det vil sige afbinding af statslåene, nedlæggelse af Industrialiseringsfonden, den såkaldte kaffefond, afskaffelse af investeringsgarantier og eksportgarantier, slut med projekter, som først og fremmest har karakter af eksportfremstød. Det er nogle af de ændringer, der også burde vedtages i forbindelse med en omlægning af dansk u-landshjælp.

I øvrigt vil jeg da godt bemærke og kritisere, at regeringen nu som sit udgangspunkt, som det hedder, går ind for en fastfrysning af u-landshjælpens størrelse på 0,7 pct. af bruttonationalproduktet i de næste 5 år. VS vil gerne gå ind for en væsentlig større u-landshjælp – også større end den ene procent, som stadig er det officielle mål – men det skal vel at mærke kædes sammen med en radikal omlægning, der sikrer, at hjælpen virkelig kommer til at gavne den brede befolkning i u-landene.

Nok så afgørende er det at få gjort op med hele det imperialistiske verdenssystem, som har skabt, og som år for år forøger, forværrer, u-landenes problemer, men det er jo ikke det, debatten i dag har drejet sig om, og det bliver nok heller ikke det, som ministerens sagkyndige udvalg kommer til at beskæftige sig med. Også jeg vil gerne vide, hvad det er for sagkyndige, der skal kulegrave u-landshjælpen. Også sagkyndige har politiske anskuelser, og udvalgets sammensætning bliver selvsagt afgørende for, hvad der kommer ud af den sag. Men hvis der skal gøres noget reelt ved problemerne, skal der graves anderledes dybt end i udenrigsministerens redegørelse.

Inge Krogh (KrF):

Fra kristeligt folkepartis side vil vi gerne sige tak for udenrigsministerens initiativ til denne redegørelsesdebat. Det er et meget vigtigt problem at tage fat på. Der er meget, kristeligt folkeparti er glad for i udenrigs-

nisterens oplæg, men også noget, vi er utilfredse med.

Vi må beklage meget stærkt, at bistanden for 5 års perioden 1981–85 synes at være fastfrosset til 0,7 pct. af bruttonationalproduktet. Der er dog i udenrigsministerens udtalelser en lille mulighed for eller måske et løfte om, at man hvert år vil se på spørgsmålet, så man kan bevæge sig op imod den ene procent af bruttonationalproduktet. Vi vil forsøge at holde udenrigsministeren fast på denne antydning af et løfte. Kristeligt folkeparti vil ønske, at der årligt kan blive en stigning af bistanden på 0,03 pct. af nationalproduktet.

Det er intet værd at give væk, når man selv skal låne, siges der. Det er da også meget beklageligt, at vores levestandard og vores økonomi er sådan, at vi er nødt til at låne i udlandet, som vi gør, men vi låner dog også til andre ting end u-landsbistand – og ting, som er mindre nødvendige.

Vi har mange problemer herhjemme, store problemer, men hvis man ser problemerne i udviklingslandene, blegner vores problemer ganske. Når man ser byer i Indien, f. eks. Calcutta, hvor man ser masser af familier, der lever hele deres liv på gaden, forstår man ikke, hvordan de i det hele taget kan holde det ud. Man tænker: hvorfor gør de ikke oprør? Man undrer sig over, at der ikke er skænderier eller spektakler, men på forespørgsel siger de, der kender det, at det er der ikke energi til på grund af sult. En diplomat i Dacca i Bangladesh sagde til mig:

»I dette land har jeg aldrig set et barn lege. Livet er fra første begyndelse alvor for dem, og det gælder blot om at kunne bevare livet, opretholde det.«

Vi må ligesom udenrigsministeren beklage, at der ikke er kommet mere gang i Nord-Syd-dialogen i FN, end der er. Kristeligt folkeparti mener, at det er særdeles vigtigt, at disse forhandlinger virkelig kommer i gang, så der bliver taget initiativer som f. eks. regulerede priser for u-landenes råstoffer. Det vil medføre, at vi må nedsætte vores levestandard, men det må anses for at være nødvendigt under hensyn til u-landene, til retfærdigheden i verden, og for at man i det hele taget kan eksistere såvel i Nord som i Syd på længere sigt.

Som jeg hørte en udsending fra Bangladesh sige ved Parlamentarisk Unions møde i